Een tijdje geleden vertelde een oude egel mij dit verhaal.
Hij had het zelf ooit horen vertellen toen hij nog jong was,
ergens in een donker bos rond een gezellig vuurtje.
Ik vond het zo mooi dat ik het heb neergeschreven.

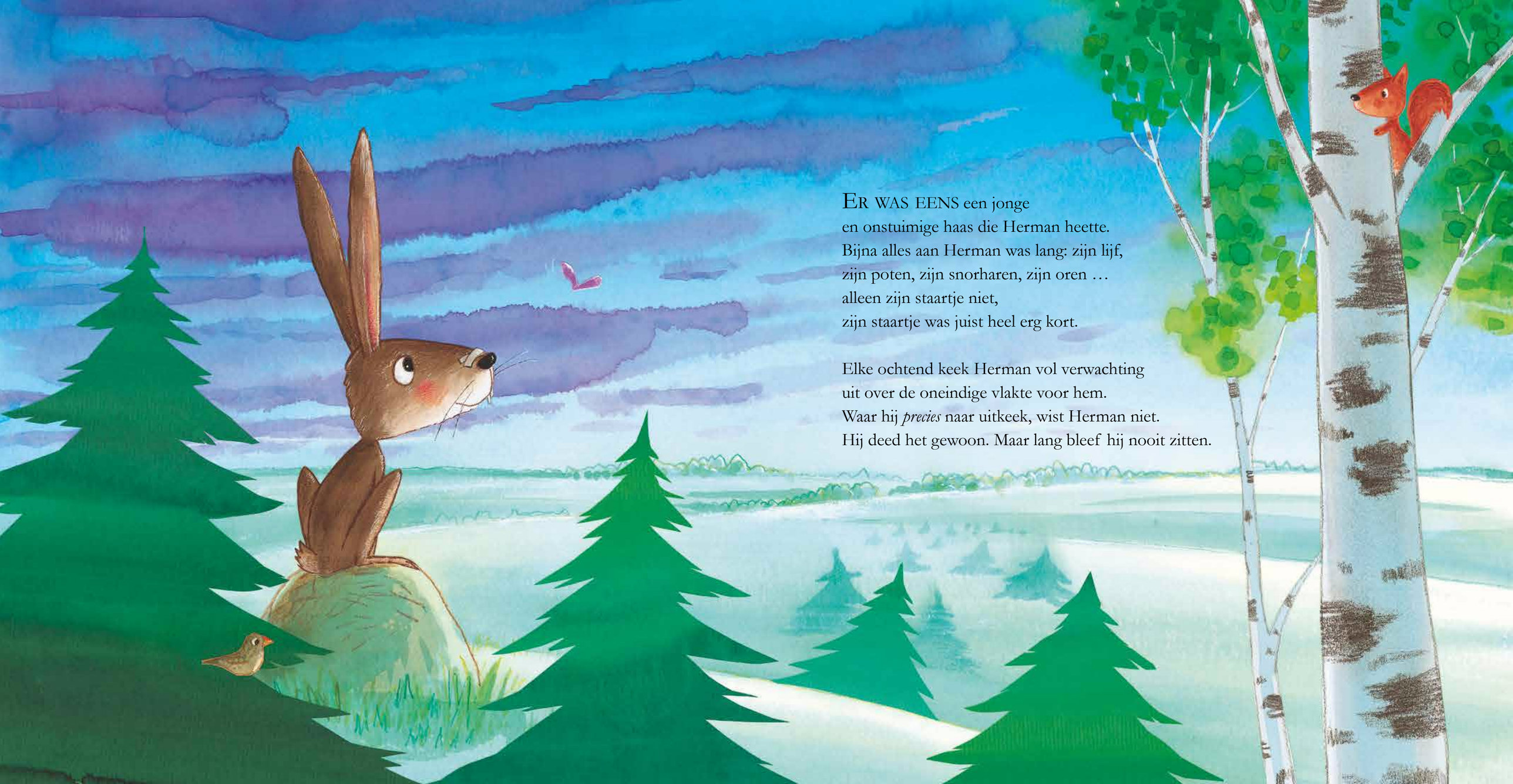
Guido van Genechten

ps: vertel het verder.

Wat een geluk dat ik jou gevonden heb



Clavis



ER WAS EENS een jonge
en onstuimige haas die Herman heette.
Bijna alles aan Herman was lang: zijn lijf,
zijn poten, zijn snorharen, zijn oren …
alleen zijn staartje niet,
zijn staartje was juist heel erg kort.

Elke ochtend keek Herman vol verwachting
uit over de oneindige vlakte voor hem.
Waar hij *precies* naar uitkeek, wist Herman niet.
Hij deed het gewoon. Maar lang bleef hij nooit zitten.

Het was alsof er na een tijdje iets aan hem begon te trekken.
Iets waardoor hij *moest* springen.
Pas als hij lekker wild rondsprong, voelde Herman zich een echte haas.
Herman hupte van hier naar daar en van ginder weer terug.
Uren aan een stuk. Gelukkig kon hij erg goed springen.



Herman kon ook erg goed ruiken.
Dat was handig, vooral als hij honger had.
Zijn neusje wist precies waar hij de lekkerste dingen kon vinden.
Herman hoefde dan alleen maar zijn neus achterna te springen.

